

Kort om Sara Arámbula

Yrke: Professionell berättare.

Tidigare karriär:

Är utbildad apotekare, fem års läkemedelskemi i Uppsala. Jobbade flera år med läkemedelsforskning i Lund

Aktuell med:

Berättarronden på barnavdelningen på Centralsjukhuset Kristianstad, sponsrad av Kultur i vården, som är ett samarbete mellan Kultur Skåne och Kommunförbundet Skåne.

Kuriosa: Är svensk och nordisk mästare i berättande.

Livsmotto: Om du inte vet var du hör hemma – fortsätt leta. Det är bättre än att stanna där du är och inte veta.

Berättelser ger nytt mod

AV SARA ARÁMBULA

Han ser ut som Emil i Lönneberga, där han sitter med det ljusa håret på ända i sängen bredvid mamma. Droppslangen är fäst på handens ovansida och han har en blå tröja med dinosaurier på. Blicken riktas mest ner i täcket. Han är åtta år och blyg. Jag frågar om han vet att alla människor föds med en superkraft. En snabb titt upp och så skakar han på huvudet. Medan jag berättar lyfts dinosauriepojken blick allt oftare och längre. När berättelsen närmar sig slutet tittar han stint på mig. Efteråt bubblar han av förslag på superkrafter. När jag lämnar rummet hör jag hur han säger att pappas superkraft kanske kan vara att få nycklarna till bilen att försvinna?

Jag har berättat under vajande trädkronor i Danmark och Sverige, i kojor och slott, i pittoreska byar och brusande huvudstäder. Men ingenstans har jag känt mig så viktig som när jag sitter i ett vitt sjukhusrum med ett enda barn framför mig.

Hon ligger i sängen med det vita täcket uppdraget till hakan och tittar trött och misstänksamt på mig. Hon är sjutton år och nyopererad. Jag frågar om hon varit på festival någon gång. Nej, hon har inte fått åka för sina föräldrar. Men när hon blir arton ska hon på Sweden Rock. Jag berättar om när jag mötte mitt livs stora kärlek på Roskildefestivalen. Om rödhåriga Anders, det brunblommiga tältet och grannen med hagelgeväret. Efteråt pratar vi om festivaler och kärlekar. Så öppnas dörren och en sköterska säger förskräckt förlåt att hon stör. Vi skrattar och säger att vi är färdiga sedan länge. När jag går frågar hon om jag kommer tillbaka nästa vecka.

Mitt jobb är att berätta historier. Tusentals lyssnande ögon har jag mött under åren. Det är alltid speciellt, det där mötet med lyssnarna. För det är i den stunden berättelsen blir levande på riktigt. Jag har med mig historieskelettet. Men det är i mötet med

lyssnarna som berättelsen får kött och blod och föds på nytt.

I en sal på barnavdelningen sitter en ensam pappa. Flickan jag ville berätta för har åkt på operation. Mannen har rödkantade ögon och händer som inte kan hålla sig riktigt stilla. Jag berättar vem jag är och vad jag gör och säger att jag kanske kan få berätta en vuxenhistoria för honom. Det blir berättelsen om Bengt som finner kärleken på puben i Hässleholm. Snart stillnar pappans händer och ögonen blir lite ljusare. För en liten stund, inne i berättelsen, kan han vila från verkligheten.

Det är tungt att vara barn på sjukhus. Mycket händer som man inte förstår, man måste kanske vara ifrån hemmet och mamma och pappa för första gången i sitt liv. Man mår dåligt och måste ta mediciner och ha dropp och åka på operation. Det är också tungt att vara förälder till ett sjukt barn. Man vill göra allt för barnet, men förmår så lite.

Som berättare kommer jag in med ny energi i sjukrummet. Jag berättar för det friska barnet som ju finns där bland all sjukdom. I mina berättelser får de något annat att förknippa sjukhusvistelsen med. De får något annat att tänka på och prata om, berättelsen skapar en frizon. När jag gått vet jag att det pratas vidare om snapphaneskatte, om allt man skulle kunna använda en magisk ryggäck till och om det verkligen är fysiskt möjligt att flyga på en kanonkula.

Flera av de barn jag berättat för finns inte längre här. Det är sorgligt. Men samtidigt är jag glad att jag fått träffa dem och dela med mig av mina berättelser, och fått uppleva mötet. Ibland är det tungt att berätta för ett riktigt sjukt barn, men aldrig känns mitt berättande så meningsfullt som då. ■